

de Folk til at ordne Laanene for sig, kan man faa saadant et Svar som: Ja, saa tro vi, at vi i hvert Fald ikke faa mindre Laan, end hvis vi havde en Sagfører eller en anden til det. Det kan ogsaa være, at man faar en noget skarpere Udtalelse i den Retning; og i hvert Fald er dette, at de Mennesker, som skulde vurdere Ejendommene eller gøre Indstilling til Kreditforeningen om Laanets Størrelse, staa som Parthavere, for saa vidt som de ere interesserede i det derved, at de have Fortjeneste af at ordne Sagen, et Forhold af en saadan Karakter, at det aldrig kan gavne Husmandskreditforeningen. Det kan meget let komme til at gøre Fortræd i Stedet for; idet det dog gælder om, at disse Obligationer kunne sælges til den højst mulige Pris. Hvis man faar det Indtryk, at disse Vurderinger til Laan ere paavirkede af, at man bruger Kreditforeningens lønnede Folk paa den Maade, jeg her nævner; og det saa paavirker Kurserne, er det ret uheldigt.

Der har været Tale om dette i adskillige Aar, ikke alene for Husmandskreditforeningernes Vedkommende, men ogsaa for den store Landkreditforeningovre i Jylland; og saa vidt mig bekendt har den straks indstillet den Trafik og har ikke villet finde sig i den. Men Husmandskreditforeningerne have ikke villet det. Aarsagen dertil ved jeg ikke noget om og skal ikke komme ind paa, men jeg ved, at en Sagfører i Sæby har henvendt sig til Ministeriet for at faa Lejlighed til at konstatere, hvorledes Forholdet er i andre Lande. Han har bedt Udenrigsministeriet undersøge, hvorledes disse Forhold ere i Udlandet; og Udenrigsministeriet har stillet sig meget velvilligt og sagt, at det gerne vilde være ham behjælpeligt med at skaffe de Oplysninger, han havde krævet, men det kunde kun gøre det, hvis Udenrigsministeriet vilde opfordre Udenrigsministeriet til det. Saa skrev den paagældende til Udenrigsministeriet og bad det om at fremskaffe denne Oplysning. Men Udenrigsministeriet svarede Nej. Jeg indser ikke, hvorfor man vil hindre, at en saadan Undersøgelse kommer i Gang; og jeg henstiller til den højtærede Udenrigsminister at stille sig mere velvilligt til en Undersøgelse af dette Forhold, end han indtil denne Dag har gjort, idet jeg tror, at det vilde være til Gavn for Husmandskreditforeningerne som Helhed, at det System, hvorefter de nu arbejde, bliver ændret paa samme Maade, som det er blevet ændret i den store Landkreditforening.

Til den højtærede Udenrigsminister har jeg en anden Henstilling, der gaar ud paa, at han vil drage Omsorg for, at Fiskernes Ulykkesforsikring kommer til at virke paa en noget bedre Maade, end den har gjort i et enkelt Tilfælde, som jeg her skal tillade mig at fremdrage. Der var en Fisker, Baadsmand ved han; som for et Aars Tid eller to siden kom til Skade under sin Gerning. Han fik Foden klemt, idet han var ved at hive en Jolle ind paa Fiskekutteren. Han led meget ved Ulykestilfældet, og det varede længe at faa Foden helbredet. Egentlig helbredet kan man for øvrigt ikke sige, at den er, for han er aldrig bleven fuldtud førlig. Han var syg saa længe, at han fik alle de Dagpenge, han overhovedet kunde faa i Henhold til Loven, og da han havde faaet dem, henvendte han sig til Distriktslægen i Frederikshavn og bad ham undersøge sig og afgive Erklæring om, hvorledes Fodledet nu havde det. Distriktslægen erklærede da, at Foden havde taget varig Skade, det vilde være umuligt for ham nogen Sinde at optage den Gerning, han hidtil havde haft, idet Fodledet var blevet løst i sin Sammensætning, Skaalen paa Fodledets store Knokkel var bleven for stor, og han vilde aldrig være egnet til at staa paa et Dæk i uroligt Vejr, vilde ikke kunne arbejde som Fisker. Distriktslægen mente derfor, at det var givet, at han maatte faa Erstatning af Ulykkesforsikringen derfor. Det viste sig imidlertid, at det lod sig ikke gøre. Arbejdertforsikringsraadet afgav den Erklæring, at efter dets Læges Skøn var Foden kommen sig, og der var ikke noget for Manden at gøre. Jeg skrev saa for ham til Ministeriet og bad Ministeriet afgøre Sagen og om muligt ændre den saaledes, at Manden kunde faa den Ret, der tilkom ham. Manden tilbød at stille sig til Raadighed, saa at der kunde blive foretaget en Røntgenundersøgelse af hans Fod, men han var nødt til at bemærke, at han ikke var saaledes økonomisk stillet, at han selv kunde betale det, det maatte ske for Statens eller Forsikringsselskabets Regning. Man skulde synes, at naar den ene Læge erklærer, at Benet har taget varig Skade, og den anden, at det ikke har taget varig Skade, var det naturligt, at vi med de Hjælpemidler, vi have i Røntgenstrålerne, lod det Spørgsmaal afgøre saaledes, at man var sikker paa, at man ikke kom til at gøre Manden Uret. Men det vilde man ikke gaa ind paa, han fik pure Afslag af Udenrigsministeriet. Jeg henstiller til